

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 9503 van 26 februari 2013
in de zaak A. 207.799/XIV-34.787**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Thierry Hermans
kantoor houdend te 9300 Aalst
Leopoldlaan 32 A bus 1-2
bij wie woonplaats wordt gekozen

Het cassatieberoep, ingesteld op 28 januari 2013, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 94.196 van 20 december 2012 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 31 januari 2013 aangekomen ter
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

Uit artikel 9, § 3, 3°, juncto artikel 9, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift op straffe van niet-ontvankelijkheid de ziekte, haar graad van ernst en noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat het bedoeld standaard medisch getuigschrift overeenkomstig het in bijlage aan dat koninklijk besluit toegevoegde model moet worden opgesteld. In dat model wordt onder punt B. DIAGNOSE een “gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter wordt ingediend” gevraagd. Het gaat in dat model enkel over de “ernst van de aandoening”, er is geen specifieke vraagstelling over de “graad van ernst” voorzien. Daarom volstaat het zeker dat de graad van ernst uit het standaard medisch getuigschrift blijkt, ook al is het niet specifiek uit het antwoord op een bepaalde vraag.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest dat “in het door de verwerende partij in overweging genomen standaard medisch getuigschrift, opgesteld door dr. S.M. op niet nader vermelde datum, (...) onder rubriek ‘D) Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet’, (...) (wordt) ingevuld, “overlijden: risico zal sterk toenemen”, dat “onder rubriek ‘E) Evolutie en prognose van de aandoeningen waarvan sprake onder rubriek B’, wordt ingevuld, ‘Progressief verslechteren’”, dat de “verzoekster (...) dan ook (kan) gevolgd worden in haar betoog dat hieruit wel degelijk de graad van ernst van haar aandoening blijkt” en dat “bijgevolg (...) de verwerende partij de aanvraag niet zonder meer onontvankelijk (kon) verklaren op grond van het gegeven dat geen enkel medisch getuigschrift een uitspraak doet omtrent de graad van ernst van de ziekte”. Het bestreden arrest voldoet aldus ook aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

Waar de verzoekende partij in het eerste middel nog aanvoert dat het niet volstaat dat uit het standaard medisch getuigschrift kan worden afgeleid dat het een ernstige ziekte betreft, zonder dat hieruit de graad van de ernst kan worden afgeleid, gaat zij eraan voorbij dat de Raad van State als administratieve cassatierechter niet vermag de grond van de zaak te onderzoeken. Hij mag derhalve niet zelf oordelen of de inhoud van het

standaard medisch getuigschrift al dan niet voldoende duidelijk de graad van ernst van de ziekte weergeeft. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Waar de verzoekende partij in een tweede middel aanvoert dat “uit de summiere overwegingen in het bestreden arrest (...) op geen enkele wijze (blijkt) dat rekening werd gehouden met de motieven vervat in de initieel bestreden administratieve beslissing, met name dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard nu de graad van ernst niet in het standaard medisch getuigschrift werd aangeduid” en dat “de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) bezwaarlijk (kan) voorhouden dat in de bestreden administratieve beslissing enkel rubriek B werd beoordeeld (...)”, gaat zij voorbij aan de motivering in punt 2.11. van het bestreden arrest, waarin wordt gesteld dat “de verwerende partij de aanvraag niet zonder meer onontvankelijk (kon) verklaren op grond van het gegeven dat geen enkel medisch getuigschrift een uitspraak doet omtrent de graad van ernst van de ziekte”. Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zesentwintig februari tweeduizend dertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams